

Βρίσκω περιττό νά αναλυθῆ τὸ πολὺ κακὸ ἔργο τοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη «Ὁ Μπέμπης θέλει παντρειά» ποὺ παίχτηκε στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου.

Ἄπορεῖ κανεὶς πῶς ἓνας λυρικός ποιητής, τοῦ ὁποῦ ὠρισμένα κομμάτια ἔχουν μιὰ θέσι στὰ γράμματα τοῦ τόπου μας, ἐπέτρεψε στὸν ἑαυτό του νά γράψῃ τὸ ἔργο αὐτό.

Ὁ κ. Σκίπης δὲ σεβάστηκε τὴ τέχνη, καὶ ἂν ὁ ἴδιος εἰμένει ἀκόμα ὕστερα ὀπὸ τὴ παρακολούθησι τοῦ ἔργου τον νά μὴ τὸ ἀντιλαμβάνεται, καὶ νά θυμῶν μ' ὄσους ἔχουν τὸ θάρρος νά τοῦ τὸ ποῦν, τόσο τόσο τὸ χειρότερο.

Μὲ θλίψι παρακολούθησα τὴ παράστασι. Δὲν ἤξερε κανεὶς μὲ τί νά πρωτοαπορήσῃ. Μὲ τὸ πῶς μπορεῖ ἓνας αἰσθητικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος καὶ φθασμένος πιά λογοτέχνης νά γράψῃ τέτοια φάρσα; Μὲ τὸν κ. Β. Ἀργυρόπουλο, ἓνα ἀπὸ τὰ λιγιστὰ πηγαῖα θεατρικὰ ταλέντα τοῦ καιροῦ μας, ποῦ τόσο φτηνά παρετήθηκε ἀπ' τὴ τέχνη τὴν ἀληθινή; Ἡ μὲ τὸ κοινὸ ποῦ τὸ γούστο του ξέπεσε σὲ τέτοιο σημεῖο ποῦ νά γελᾷ μὲ καταγκιοζισμοὺς ἄξιους ἐπαρχιακοῦ ἵπποδρομείου.

Κοῖμα! χίλιες φορὲς κοῖμα, γιατί καὶ ὁ κ. Σωτήριος Σκίπης, καὶ ὁ κ. Ἀργυρόπουλος καὶ τὸ κοινὸ ἀξίζουσι καλλίτερη τύχη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ